

[Ivar Nørgaard]

Men det har også meget stor betydning for ikkemedlemslande, der har en stor samhandel med EF-landene, f.eks. Sverige, for ikke at tale om de nyindustrialiserede lande i Asien, som efterhånden får større og større eksport til EF. De er derfor alle særdeles optaget af at få indsigti og helst også medindflydelse på fastsættelsen af standarderne. De, der ligger uden for Europa, kan jo ikke få direkte medindflydelse; det kan derimod de lande, der ligger i Europa, men som ikke er medlem af EF, da de jo samtidig er medlem af de store europæiske standardorganisationer. Spørgsmålet er, hvor megen indflydelse de kan få, men de kan få indflydelse.

Kommissionen har nemlig valgt den metode at fastlægge alle de retningslinier, som den skønner er en nødvendig og tilstrækkelig forudsætning for, at et produkt ikke frembyder risiko for sikkerhed og sundhed, i ét eneste generelt konstruktionsdirektiv. Det må siges at være et meget ambitiøst forehavende, da der selvsagt er grænser for den detaljeringsgrad, et rammedirektiv kan indeholde.

Udmøntningen af retningslinierne skal fastlægges af de to store europæiske standardiseringsorganisationer, CEN og CENELEC, gennem fastlæggelse af tekniske specifikationer.

Ved den ny metode afgiver Ministerrådet beføjelser, som det ellers ville have kunnet bibeholde, hvis det selv fastlagde standarderne igennem særdirektiver. Der er naturligvis gode grunde til, at det ikke er politikere i Ministerrådet, men eksperter i standardiseringsorganisationerne, der skal tage sig af de tekniske specifikationer, men der opstår en række uløste problemer i denne forbindelse, og det kan vise sig at være alvorlige problemer. Hvad nu, hvis standarderne ikke efterfølgende svarer til det, man havde forestillet sig, da man vedtog direktivet, når det engang er vedtaget?

Der er flere af normerne i det direktiv, der er bredt formuleret som f.eks. »højest muligt«. Det kan jo fortolkes meget forskelligt, og navnlig når det drejer sig om sikkerhedsordninger, er »højest muligt« forskellig i flere af medlemslandene, der har forskellige sikkerhedsnormer.

Det er også et spørgsmål, om man overhovedet har fået alting med i dette direktiv. Udviklingen foregår jo med raske skridt, og der er en række nye videnskabelige landvindinger i spørgsmålet om menneskenes muskelarbejde

og dets forbindelse med maskiner og redskaber, og det er et spørgsmål, om man har taget tilstrækkeligt hensyn til det i de formuleringer, der i øjeblikket findes i direktivet.

For arbejdstagerne knytter der sig særlig stor interesse til konstruktionsdirektivets sundheds- og sikkerhedsmæssige standarder. Derfor har de europæiske fagbevægelser også stillet forslag om, at man opretter et trepartsorgan, som får forelagt standardiseringsorganisationernes forslag og får en vis periode til at vurdere dem og eventuelt stille ændringsforslag i, inden de går videre til Kommissionen. Kommissionen har meddelt, at den vil overveje fagbevægelsernes forslag, men den har endnu ikke taget endelig stilling, og jeg vil gerne spørge, om den danske regering har taget stilling til, om den vil støtte fagorganisationernes forslag. Vi finder, at det er et særdeles fornuftigt og rimeligt forslag, som vi gerne vil støtte.

I går modtog vi en dansk version af en række anvendelsesdirektiver, som Kommissionen ønsker behandlet i Ministerrådet parallelt med konstruktionsdirektiverne.

Anvendelsesdirektiverne vedrører jo de forhold, arbejdstagerne arbejder under, når de anvender maskinerne, og det er nogle minimumsdirektiver, som hvert land kan fastsætte efter de normer, de selv ønsker. Det er naturligvis fornuftigt og også hensigtsmæssigt, at man får fastlagt nogle minimumsdirektiver på det højest mulige niveau for indretning af arbejdspladserne og arbejdstagernes håndtering af maskinerne, navnlig fordi det kan føre til, at man får hævet niveauet og standarderne i de lande, der er længst tilbage.

Men – og det vil jeg gerne understrege – efter vor opfattelse kan den slags anvendelsesdirektiver aldrig træde i stedet for hensigtsmæssige konstruktionsdirektiver. Vi har nemlig erfaring for, at man bruger anvendelsesdirektiverne som undskyldning for svage konstruktionsdirektiver; eksempelvis har man i stedet for at stille strenge krav til maskiners støjemission klaret sig med nogle anvendelsesbestemmelser om påbud om høreværnsforanstaltninger. Det er vigtigt at være opmærksom på, at begrebet maskine ofte omfatter hele anlæg sammensat af flere forskellige dele, og det er selvsagt ikke nok, at hver enkelt maskindel opfylder kravene om støjdæmpning.